

<http://cgtcatalunya.cat/spip.php?article12884>



**IV AENC de CEOE, CEPYME,
CC.OO i UGT: Els agents
socials, tornen a complir amb
la seva "funció constitucional"
de garantir la taxa de guany
del capital**

Date de mise en ligne : dissabte 30 de juny de 2018



- Actualitat - Comunicats -

Copyright © CGTCatalunya.cat - Tous droits réservés

Els Sindicats del règim tornen de la seva "incompareixença" en els anys de la Gran Estafa i ho fan a l'estil de sempre: Pacte Social interclassista, amb qui van ser, són i seran els executors de totes les polítiques de destrucció de drets laborals i socials, la classe empresarial.

Aquest "consens", anomenat Pau Social o esperit de la Transició, com li agrada dir a la nova ministra de Treball, ha estat des de 1977, amb els Pactes de la Moncloa, el que ha ancorat les relacions laborals a tres pilars bàsics: **la flexibilitat laboral, la moderació salarial i la llibertat empresarial sobre la força de treball.**

Des de l'Estatut dels Treballadors, l'any 1980, fins a les darreres Reformes Laborals del 2010 (del PSOE) i del 2012 (del PP), **els "Sindicats del sistema" han garantit que els Pactes Socials signats amb la Patronal, els farien complir disciplinant a la classe obrera, actuant com a veritables "agents socials", per garantir el creixement de l'economia, és a dir la taxa de guany del capital o els beneficis del capital.**

El contrapoder de la classe obrera, el conflicte i la lluita solidària, va ser garantia de drets laborals i socials.

Abandonat el conflicte laboral i social, la classe empresarial ha anat assumint tot el control sobre l'organització del treball, tant en l'accés (contractacions), com en la permanència en el treball (condicions laborals), com a la sortida (acomiadaments).

Avui tenim una **classe obrera no només precaritzada i empobrida**, sinó **desmobilitzada** (a excepció de certs sectors, els més precaritzats, que esclaten puntualment), **i indefensa** per revertir la inseguretat jurídica i social que pateix quan la contracten (el frau en les contractacions, tant en els mercats privats, com en els públics, és la norma); per tenir un mínim de dignitat en les seves condicions laborals (salaris, salut, negociació col·lectiva, dret de vaga i llibertat sindical) i per frenar la "llibertat absoluta" del capital quan ens envien al carrer. **Aquest crim social, el de l'acomiadament lliure i molt barat, és el regne de la impunitat jurídica empresarial que on es recolza el model social d'injustícia en què vivim.**

Les pujades salarials "pactades", que són només recomanacions, és a dir, "oracions a la verge de Lourdes", el mateix que recomanar un salari mínim de Convenis de 14.000 Euros en tres anys i que els convenis (gran part d'ells ja estan "liquidats") conservin la vigència mentre es negocia, o que es deixi d'abusar de les "contractes i subcontractes "com a factor d'empitjorament de les condicions salarials ..., no són producte del conflicte de milions d'assalariats i assalariades, sinó que és un **mandat del BCE, l'OCDE, l'FMI i la Comissió Europea**, que volen assegurar que el "creixement de l'economia produït des del 2014", és a dir, el creixement de la Taxa de Guany i Explotació (els beneficis empresarials que es troben en xifres superiors als millors anys de la dècada d'especulació de l'economia del totxo i els serveis), pugui continuar.

Classes assalariades que "no consumeixen" perquè **se'ls hi ha robat "generosament"**, tant **en els seus salaris directes** (salaris), com en els indirectes (prestacions d'atur i pensions) i **en els seus drets socials** (salut, educació i cures ...) i clar, el sistema, per seguir acumulant, necessita desposseir la majoria social, bé directament (plusvàlues), bé indirectament a través del consum, però si aquesta majoria social té "l'escarsella" gairebé buida, el capital "s'enfada" i, o bé fica els seus excedents a "fons" o bé simplement deslocalitza a altres "mercats".

El PSOE, les seves ministres, la d'economia i la de treball, han deixat una cosa clara: complirem amb Europa, el dèficit és sagrat i no anem a derogar Reformes Laborals, sinó a "instar els agents socials" a pactar un nou Estatut dels Treballadors, on la flexibilitat laboral, el control salarial, és a dir la moderació salarial i els "acomiadaments lliures", continuïn regint les relacions laborals ... això sí, "amb consens i amb l'esperit de la Transició".

Van renunciar al conflicte i van estar desapareguts durant aquests deu llargs anys de la "crisi-estafa", per

això ara les conseqüències es mesuren en pèrdua de llibertat per al treball, eliminació de gairebé tots els drets laborals i pèrdua de drets socials fonamentals per a la vida.

Reaparèixer en escena ara amb el IV AENC, no és sinó acudir a la crida d'Empresaris i de les classes poderoses (polítics inclosos), per garantir la taxa de guany del capital.

La classe obrera, la majoria social, només recuperant el conflicte laboral i social, tindrà alguna garantia de recuperar i avançar en els seus DRETS.

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de CGT